

Johann Christoph Otto Johannes Mejer

De Haeresi Donatistarum : Disputatio Publica, Quam Una cum Augustanae Confessionis Articulo VIII.

[Rostock]: Kilius, 1659

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn740017241>

Druck Freier Zugang

R u. Meol 1659.

Johann Christoph Ottonis/a

Vort.: Johann Mejer

DE
HÆRESI
DONATISTARUM.

DISPUTATIO PUBLICA

Quam

Unâ cum AUGUSTANÆ CONFESSIONIS
ARTICULO VIII.

DEO benignè annuente

Consensu venerandæ Faculta-
tis Theologicæ,

PRÆSIDE

IOHANNES CHRISTO-
PHORO OTTONIS,
S.S. Theol. Doctore & Prof.

*Publico eruditorum examini
submitte*

JOHANNES MEJERUS,
ROSTOCHIENSIS.

XXVIII. Septembris. In Auditorio Majori.
horis antemeridianis.

Typis Hæredum NICOLAI KILII, Acad. Typ. M. DC. LIX.

1659 WW, 45.

HARVESTI

DONATISTARUM

DISTINCTIO PUBLICA

UNA cum ALIIS ET CONFESSIO

ARTICULO VII

DE DOCTRINA

CONFESSIO Veneranda Facultatis

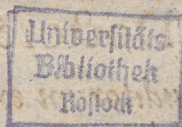
THEOLOGICAE

IN ROSTOCK

IOHANNES CHRISTO-

PHORO OTTONIS

2.2. Theol. & Theol.

IOHANNES MEJERUS

ROSTOCKENSIS

PROFESSOR IN THEOLOGICA

CAP. I.
DE
HISTORIA DONATISTARUM.

§. I.

Donatistarum hæresin, profundo orationis acumine describit Augustinus, tomo VI. libris quinq; de hæresibus, ad suum sinceriter dilectissimum fratrem, & condiaconum Quod vult Deum: Donatiani vel Donatistæ, qui primum propter Cæcilianum, contra suam voluntatem ordinatum Ecclesiæ Carthaginensis Episcopum, schisma fecerunt, objicientes ei crimina non probata, & maxime quod à traditoribus divinarum scripturarum fuerit ordinatus. Sed post causam cum eo dictam atq; finitam, falsitatis rei deprehensi, pertinaci dissensione firmata, in hæresin schisma verterunt: tanquam Ecclesiæ Christi propter crimina Cæciliani, seu vera, seu quod magis iudicibus apparuit falsa, de toto terrarum orbe perierit, ubi futura promissa est, atq; in Aphyrica Donati parte remanserit, in aliis terrarum partibus quasi contagione communi extincta. Audent etiam rebaptizare Catholicos, ubi se amplius hæreticos esse firmanunt, cum Ecclesiæ Catholicæ univæse placuerit, nec in ipsis hæreticis baptismata commune rescindere. Huius hæresis principem accipimus fuisse Donatum, qui de Numidia veniens, & contra Cæcilianum Christianam dividens plebem, adiunctis sibi ejusdem factionis Episcopis, Majorinum apud Carthaginem ordinavit Episcopum. Cui Majorino Donatus Episcopus alius in eadem divisione successit, qui eloquentia sua sic cõfirmavit hæresin ut multi existiment propter ipsum potius eos Donatistas vocari. Extant scripta ejus ubi apparet eum etiã Catholicam de Trinitate habuisse sententiã: sed qãmvis ejusdẽ substantiæ, minorẽ in patre filiũ, & minorẽ filio putasse S. Sanctum, Verum in hunc quẽ de Trinitate habuit

ego errorem, Donatistarum multitudo intenta non fuit, nec facile in eis quinquam
 qui hoc illud sensitse noverit, invenitur. Isti haeretici in urbe Roma Montes
 vocantur, quibus hinc ex Africa solent Episcopum mittere: aut hinc illuc
 Africi Episcopi eorum pergere, si forte ibi eum ordinare placuisset. Ad hanc
 haesin in Africa & illi pertinent, qui appellantur Circumcelliones, genus ho-
 minum agreste & famosissime audacia, non solum in alios immania facinora
 perpetrando, sed nec sibi insanam feritatem parcendo. Nam per mortes varias,
 maxime precipitiorum & aquarum & ignium se ipsos necare consueverunt,
 & in ipsum furorem alios, quos potuerint, sexus utriusque, seducere, aliquando ut
 occidantur ab aliis, mortem nisi fecerint comminantes. Veruntamen plerique
 Donatistarum displicent tales, nec eorum communionem contaminari se pu-
 tant, qui Christiano orbi terrarum dementes obijciunt ignotorum crimen
 Africorum. Multa & inter ipsos facta sunt schismata, & ab eis se diversi cati-
 bus alii atque alii separarunt, quorum separationem cetera grandis multitudo
 non sensit. Sed apud Carthaginem Maximianus contra Primianum ab ejus-
 dem erroris centum ferme Episcopis ordinatus, & a reliquis trecentis decem,
 cum eis duodecim qui ordinatione ejus etiam praesentia corporali interfuerunt,
 atrocissima criminatione damnatus, compulit eos nosse etiam extra Ecclesiam
 dari posse baptismum Christi. Nam quosdam ex eis cum eis quos extra eo-
 rum Ecclesiam baptizaverant in suis honoribus sine ulla in quoquam repetitio-
 ne baptismatis receperunt, nec eos ut corrigerent per publicas potestates agere
 destiterunt, nec eorum criminibus per sui concilii sententiam vehementes
 exaggeratis communionem suam contaminare timuerunt.

§. 2. Ad quem de haeresi Donatistarum Augustini discursum
 Notamus I. Existere rariora antiquitatis, de historia & actis Donatista-
 rum, monumenta. Eusebius praeter exempla duarum Epistolarum Con-
 stantini vix aliud habet. Socrates & Theodoretus omnino tacent. Potio-
 ra debemus Oprato Episcopo Milevi in Numidia, sex suis ad Parmenianum
 Donatistam conceptis libris, (septimus enim qui in bibliotheca vete-
 rum patrum, edit I. II. tom. IV. additus legitur, teste inscriptione libri,
 & Hieronymo in Catalogo Ecclesiasticorum scriptorum, suppositicius
 est) quos Carolus Albassineus Episcopus Aurelianensis edidit & illustra-
 vit Parisiis. Emericus autem Causarionus, Isaacii filius (cum eodem tem-
 pore talem animo suo lectio ejus libri hominis impressisset imaginem,
 qui ab omnibus omnino praesidiis, quae ad veteris alicujus, qualiscunque
 esset

esset ille, scriptoris emendationem vel interpretationem necessaria sunt imparatus esset) aliam suscepit emendationem quam emisit Londinⁱ Anno 1631. cum notis suis, in quibus multa, quæ excusari nequeunt, in septimo illo hypopolimæo libro animadvertit. Post Optatum feliciter contra Donatistas augustum exercuit ingenium *Augustinus*, tam *tom. II. operum*, Epistola CLXII. (cujus utur nec Augustinus in retractat: nec Possidius in indiculo meminerint, ob styli tamen materiæq; cum Augustiniano genio cōformitatem vix vocatur in dabiū) Ep. CLXV, CLXVI. *tomo VII.* Psalmo contra partem Donati, libris tribus contra Epistolam Parmeniani Donatistæ, libris tribus contra literas Petilian, libris IV. contra Cresconium Grammaticum, libris II. contra Epistolam Gaudentii, libris VII. de baptismo contra Denatistas, lib. I. de unico baptismo contra Petilianum, lib. I. de unitate Ecclesiæ contra Petilianum, in breviculo collationis contra Donatistas, Postcollatione contra Donatistas, gestis & sermone super eadem cum Emerito Donatistarum Episcopo, contra Fulgentium Donatistam &c.

§. 3. Notamus II. Ex hisce Patrum monumentis pleniorē historiæ hujus faciem apparere. Cum Diocletianus, Ecclesiæ hostis, Christianos immanibus suis persecutionibus adhuc dispergeret, abdidit se Felix Autramitanus Diaconus, apud Mensurium, id temporis Carthaginensem Episcopum. Re proditā augustales accipit de sistendā Imperatori vel Felicis vel suā personā. Non renuit Mensurius & itineri se, experturus fata Christianorum, accingit, postquam omnem sacram Ecclesiæ supellectilem descriptam & benè compositam senioribus Ecclesiæ tradidisset, ut successor, si Deus cursum suum terminaret, solenniter illa committeretur. Venit ad Diocletianum Mensurius, & dictā causā Carthaginem reverti jubetur, sed seu morbo quem mors sequuta est, vel alio casu impeditus non reuertitur. Interim Diocletianus sedem imperii vacantem Maxentio, (libertatem Christianis indulgenti) aperit. Ad sunt oppidō ambitores vacantis Episcopatus Carthaginensis, Petrus quidam, & Celestius, quibus repudiatis Cæcilianus communi voto (manus ei imponente Felice, cujus gratiā Mensurius ad tribunal Diocletiani vocatus fuerat) eligitur. Ordinato Cæciliano, charta indicii de ornamentis Ecclesiæ omniq; sacrā supellectile exhibetur. Vocantur seniores & accepta Ecclesiæ nomine repetuntur. Hiis avaritiam demersi à Cæ-

ciliano se separant, coeunt facile in partes eorum Botrus & Celestius præteriti competitores, & plerique qui in conventu aliquo Numidias traditionis crimine innodati, sese mutuo absolverant; Donatus scilicet Masculianus, Victor Rusiccadiensis, Marinus ab aquis Tabilitanis, Donatus alter Calamensis, Pauperius Limacensis. Accedit ad factionem Lucilla dives astutaque femina; ob superstitionem quandam olim à Cæciliano objurgata. Ut schisma tribus nocentissimis rebus conflaretur, ambitione, avaritia, odio & improbitate mulieris. Calumniantur primum ordinationem; esse illam illegitimam quod facta à Felice traditoris nomine infami. Mox Majorinum, quendam Lucillæ domesticum, qui olim Cæciliani lector fuerat, Episcopum creant, Celestioque opponunt, missis undique Cæcilianum & Felicem infamantibus electionemque Majorini intimantibus literis. Augetur inde (periculosus incrementis Africam involvens) schisma, ita ut qui partibus Donati accedebant, Lucianus, Dignus, Haslucius, Capius, Fidentius &c. iudices à Gallis ab Imperatore Constantino sibi dari peterent. Exemplum literarum hoc est: *Rogamus te, & Constantine, optime imperator; quoniam de genere justo es, cuius pater inter ceteros imperatores persecutionem non exercuit, & ab hoc facinore immunis est Gallia. Nam in Africa inter nos & ceteros episcopos, contentiones sunt: petimus ut de Gallia nobis iudices dari præcipiat pietas tua. Date à Luciano, Digno &c. & ceteris episcopis partis Donati. Irritatus hac epistolâ Constantinus pacis amantissimus, indignabundus rescribit: Petitu à me in seculo iudicium, cum ego ipse iudicium Christi expectem. Expedit interea augustales ad Milchiadem episcopum Romanum, iubetque ut ex Gallia cum eo in consilia episcopi coeant, Maternus Agrippinensis, Rheticius Augustadunensis, & Marinus Arelatensis; schisma Africanum cognoscant, iudicent, componant. Exemplar literarum expressit Eusebius lib. X. historiarum cap. V. Congregantur in synodum Romæ novendecim episcopi qui re omni mature cognita, Cæcilianum absolunt. Donatum, ut autorem schismatis, condemnant, & sententiam imperatori transmittunt. Donatus id resciscens, ab eo iudicio provocat ad imperatorem denuo, qui magis clementiam suam quam æquitatem sequutus, novos nominat litis iudices, Episcopos, Arelatensem & Syraculanum, copiam literarum descripsit Eusebius loco citato & Augustinus epistolâ CLXVI. Sed & hi in Synodo Arelatensi Cæcilianum inno-*

contem

centem declarant, Donatumq; condemnant. Petit ergo Donatus ab Imperatore, ut sibi Carthaginem reverti liceat, id quod ad intercessionem Filumini suffragatoris sui, (sed & hoc, ut pacis causâ Cæcilianus paulisper Brixiam secederet) impetrat, quod Donatistæ postea de exilio calumniosè interpretati fuere. Cum vero Donatus Carthaginem publicè ingrederetur, confestim & Cæcilianus eo revertitur. Interea Constantinus in Africam episcopos Eunomium & Olympium legaverat, investigaturos in qua parte Africæ ecclesia esset Catholica, quâ de re cum integris XL. diebus egissent, Ecclesiam Catholicam, per totum terrarum orbem, quâ se gloria Jesu Christi extendit, dispersam definiunt, quod ad Cæciliani verò causam, acquiescendum putant in iudicio Synodi Romanæ. Cum hoc pacto Donatus calumniandi artibus Cæciliano superior fieri, non posset, virus suum & truculentiam in Felicem, quem traditionis accusat, quertit. Injungitur Æliano proconsuli ut assumtis aliis magistratibus, Felicis causam cognoscat, qui rescribunt Felicem religiosum Episcopum, liberum esse ab exustione instrumentorum Deificorum, manifestum esse: cum nemo in eum probare aliquid potuerit quod religiosissimas scripturas tradiderit, vel exusserit, teste August. lib. III. contra Cresc. cap. LXX. quo in loco, & exemplum recitat epistolæ Constantini ad Probejanum, de cognitione causæ Felicis; & absolutione per Ælium.

§. 4. Ex hæc quidem est historica schismatis Donatiani, toto & ferè amplius quadriennio (seculi quarti) sævienti, ex Optati & Augustini relatione congesta descriptio, nisi quod Augustinus libro *contra Donatistarum* post collat. cap. XXXV. paulisper in processus descriptione variet. Sicut consulum ait ordo declarat, primò Cæcilianus episcopali iudicio Miltiadis est absolutus. Deinde non post longum tempus, Felicem proconsulis iudicio constitit esse innocentem: ac sic postea Cæcilianus etiam, ab Imperatore, inter partes cognoscere, purgatus est. Deinde, post annum, Adversarii ejus ignominiosâ illâ indulgentiâ relaxati sunt. Nam Miltiades judicavit, Constantino ter & Licino iterum consulibus, Nonis Octobris. (sed Optatus habet, Constantino quater & Licino ter Consulibus. Isti Christi fuerit annus 316. Constantini verò 3.) Helianus proconsul causam Felicis audivit, Volusiano & Ariano consulibus XV. Calend. Martias; id est, post menses sermè quatuor. Constantinus ad Romanum Vicarium, de purgatione Cæciliani, scripsit, Sabino & Ruffino

& *Ruffino* consulibus, 4. Idus *Novembris*; id est, post biennium, & menses propè octo. Et idem Imperator, ad *Valerium*, de illorum exilio soluto, & eorum furore Deo vindici mittendo, literas dedit, *Crispo* & *Constantino* iterum consulibus. 3. *Nonas Majanas*; id est, post quartum annum, & mensem fermè sextum. Undè sine ullis ambagibus liquidissimè constat; nihil postea contra *Cocilianum* fuisse judicatum: imò eum judiciis victorem adversariorum & persecutorum suorum postea declaratum.

§. 5. Notamus III. occasione *Felicitis*, quem infamis traditionis nomine traduxerunt: Ex militia Ecclesiastica (quà Tyrannis Imperatorum gentilium primis seculis magis inferendis tormentis delassata fuit, quam Ecclesia in effundendo sancto pro nomine Christi Jesu sanguine) Christianos diversos, pro diversa vel fortitudine, vel timiditate, vel fugâ sortitos fuisse titulos. Qui mortem vel tormenta suâ confessionis constantiâ triumpharant, dicebantur *Martyres*; qui apprehensi, sed incolumes dimissi fuerant, *Confessores*; Qui spontè Martyrio coronari quæsiissent, *Professores*; Qui igne comburebantur, *Massa candida*; Qui ad stipitem dimidiis altis, sarmentorum incendio peribant, *Sarmentitii* & *Semasii*; Qui merum mortis inlecto baptisari fuerant *Clinici*; Qui libros & suppellectilem sacrameticulosi gentibus tradidissent, *Traditores*; Qui fidem abnegarant, lapsi; qui diis sacrificarant *Sacrificati* vel *Thurificati*; Qui salvos conductus, cum Christianismi insimularentur, ære acquisiverant, *Libellatici* appellabantur &c.

§. 6. Notamus IV. appellationes, dissensiones, & sectas Donatistarum. Quandoquidem duo fuere Donati nomine famosi (quorum prior sectam condidit, alter hæresin, fretus autoritate, eruditione & eloquentiâ, maximè corroboravit) judice *Augustino*, dubium est, à quonam hæresis sui denominationem sortita sit: superis id, ad Quod vult deum suum, *Augustinus* asseruit: *Donato Majorinum*, huic alium successisse *Donatum*, qui eloquentiâ suâ sic hæresin confirmare rit, ut multi existiment, propter ipsum potius Donatistas appellari. Acquiescimus nos illis, submittentibus observationem ab hac materiâ non alienam. *Alfonsi de Castro Zamorensis* minoris lib. VI. adversus hæreses, titulo Ecclesiæ; Non possum hic tacere, ait, quæ hoc loco *Barnardus de Lutzenburgo* in suo catalogo hereticorum, de Donatistis loquens, ait. Hic autem cum dixisset *Donatum*, primum videlicet (ut ex ejus literâ facile est conjicere) fuisse temporibus *Constantii* imperatoris

Imperatoris & Julii Papæ (& id quidem bene, Platina illi favente in vitâ Liberii Papæ) postea subjungit dicens, Cyprianum Carthaginensem episcopum scripsisse diversos tractatus & epistolas adversus hunc Donatum. Quis jam ferre poterit hominem toties in eundem lapidem offendentem? Cyprianus siquidem tempore Cornelii Papæ fuit, & eodem die quo Cornelius Romæ, quamvis non eodem anno, Cyprianus Carthagine sub Valeriano & Galieno principibus (ut Hieronymus ait) passus est. A Cornelii a. passione usq; ad Julium, sub quo Donatus fuit, septuaginta aut plures anni intercesserunt. Qui sit ergo, ut Cyprianus scribat adversus Donatum septuaginta annis ipso posteriorem? Et certe (ni memoria me fallit) in omnibus Cypriani operibus nulla est mentio de aliquo Donato, præterquamq; in 2do libro, cujus 2da epistola est ad quendam Donatum, in qua nec nomen hæreseos positum est, nec de hæresi ulla memoria, sed solum enarrat Donato in illâ epistolâ qualiter fuit ex gentibus ad fidem Christi conversus, & mundi laqueos illi declarat, ut hac occasione tantum illum redderet. Verum hic bonus homo forte legens epistolæ solum titulum, putavit illum esse Donatum hæresiarcham, cum tamen constet esse alium hæreticum vetustiore.

§. 7. Variè a. à variis hujus hæreseos Patronis, fuere Donatistæ appellati; Majorinî à Majorino Episcopo schismatico Carthagini, Parmenianistæ à Parmeniano Donati discipulo Rogatenses v. Rogatistæ à Rogato, Maximianistæ à Maximino hæretico, qui Maximinus secessionem fecit in nonnullis, ab ipsis Donatistis cõmunibus, quâ obrem Bajæ concilium Donatisticum CCC. episcoporum coegerunt, & concluderunt, ne baptismus Christi à Maxiministis, quâquam schismaticis, effusus repeteretur; Hi vero hæretici heterodoxiam suam cum tyrannide miscuerunt & basilicas operum Magistratus catholicis, antequam publicæ, contra Donatistarum furores, fuissent promulgatæ leges eripuerunt. Primus Constantinus M. leges contra eos condidit & basilicas hæreticis ademit, teste August. contra Petilianum lib. II. cap. X. Et postea leges illæ repetitæ, & exsequutionibus roboratæ fuerunt, ibidem cap. LXXXVI. Quanquam ipsa hæresis subinde magis & magis erupit, etiam in horrendas persecutiones Ecclesiæ Catholicæ; imprimis seculo quarto exeunte, & quinto, de quo August. epistola L. ad Bonifacium comitem, in hoc, inquit, labore multi Catholici & maxime episcopi & Clerici horrenda & dura perpessi sunt, quæ commemorare longum est: quando quorundam & oculi extincli sunt, & cu-

B

jusdam

judam episcopi & manus & lingua præcisa est, nonnulli etiam trucidati sunt. Taceo crudelissimas caedes, & domorum deprædationes, per nocturnas aggresiones & incendia, non solum privatorum habitaculorum, verum etiam Ecclesiarum; in quas flammæ, non defuerunt, qui & codices Dominicos mitterent. Talis Donatistarum insania Ecclesiam etiam Juliani apostatæ temporibus concussit, qui omnia ea curans, quibus Christianis ægrè fieri posset, Donatistas evexit, & potestatem in Catholicos sceleratè concessit, ut horum inveniretur mira paucitas teste August. Lib. II. adversus Petilianum cap. LXXXIII. Optatus lib. I I. contra Parmen refert, Donatistas in persecutione jussisse Eucharistiam orthodoxi episcopi canibus fundi, sed eos in rabiem versos, dominos suos dilaniasse.

§. 8. Ut vero revertamur unde, ipsorum Donatistarum divisiones exhibituri, digressi sumus, dicebantur etiam à moribus Montenses & Campanes, illi qui circa Romam in campis & montibus clam conveniebant; Circumcelliones à cellis & tuguriolis, quæ in agris loco habitaculi habebant, ipsi agrestes, facinorosi, immanes, famolisissimæ audaciæ. Thymolendæ dicebantur (Damasцени seculo) quod leoninè animati, in homicidia truculentissima sceleratas manus explicarent. Hosce circumcelliones Augustinus vocat prophetarum interfectores, latrones, & lib. II. contra Petilianum Verus, inquit, Circumcellionum malitia fuit, uti fustibus. Nam inter vinolenta convivia, & cum feminis maritos non habentibus, liberans comitandi, vagandi, jocandi, bibendi, pernoctandi licentiam, non solum fustes torquare, & fundas circumagere, didicerunt. Et Theodoretus in hæres. Novum, ait, insania genus excogitarunt. Violentam enim mortem, martyrium nominant. Et qui hanc quidem appellationem asequi volunt, id longo antea tempore, in, qui idem secum sentiunt, indicant. Illi autem eos omni genere officii observant. Eug. inserviunt & omne ciborum genus adferunt: veluti quædam sacrificio destinata animalia præpascunt & pinguescunt. Cum diuturno autem tempore in his delitiis laute & opipare vixerint: cogunt eos quos in viis invenerint, lethalia eis vulnera ense afferre. Et nonnulli quidem institutum assequuntur, alii vero ab eo excidunt. Instar Corybantum itaq; furem & debachantes, se ex alto è præcipiti deorsum præcipitant. Et lepidam adjicit historiam: Cum permulti ex illis, instar phasianorum adipati, in generosum quendam juvenem incidissent, deinde nudum enssem ei porrexissent; jusserunt ut eis afferret vulnera: & se cum interfecturum minati sunt nisi

nisi imperatum faceret. Is autem dixit se vereri, ne aliquibus occisis, qui superessent, penitentia audi. poenam cædus ab eo exigere. Oportere ergo prius unicuique eorum vinculum imponere; deinde sic ensen adigere. Cum illi autem acquievisset, ac vincula accepissent: cum virgibus omnes cecidisset, eos vin-
ctos relinquens abiit. Eius verò hanc phrenesin immisit malus Dæmon.

§. 9. Notamus. V. Occasione actorum, Catholicos inter & Donatistas seculo IV. intercedentium, quæ, quantaq; Romani Pontificis autoritas, circa decisionem controversiæ Donatisticæ, eo tempore fuerit. Baronius astutissimè antiquitatem in partes Romani Pontificis cogens, sicut non insuetum ipsi est, levissimà inclinatione totam historiæ faciem immutare, & hic contendit (1.) Constantinum literis suis ad Melchiam episcopum Romanum dicere, à divinà lege sese didicisse, absq; primariæ sedis episcopo, id est, Romano, nefas esse causam cognosci. At fallit Baronius, verba epistolæ sunt hæc: *Ut ibi coram vobis & Rheticio etiam, & Materno, & Marino, collegis vestris, quos eà de causâ Romani maturare iussimus, possit audiri, sicut sanctissima Dei lex, ut nostis, postulat.* Clarius Eusebius lib. X. cap. V. ea affert *ὡς ἂν καταμύθοι τε τῶν ὁρθῶς πιστῶν νόμων ἀγορεύοντες.* Non refert sacram legem ad probationem summæ potestatis Pontificiæ in spiritualibus & corporalibus, secus enim pientissimus imperator nunquam directorium & auspiciū sanctioris illius iudicii suscepisset; nec appellationibus inde factis detulisset; Et Pontifex Melchianus terminorum ecclesiasticorum conservantissimus, contra viam facti omnino protestatus fuisset. Quid quod liquida sunt Eusebii verba; *judicare debere delegatos sicuti experirentur utriusq; partis confessionem cum lege Dei vel convenire vel dissentire?* (2.) Afferit Baronius voluisse Constantinum, ut Melchianus admitteret modo reliquos nominatim designatos episcopos, ipse vero iudicis partes retineret. Nec enim hujus commentivæ vel volam vel vestigium literæ Imperatoriæ monstrant. Sed idem jus judicandi, quod uni conceditur, omnibus defertur; undè collegæ appellantur; coram quibus ex æquo præsentibus, cognoscentibus judicantibus totum negotium decidatur.

§. 10. Nos vero contra Pontificis, (figmentis parasiticis nixam) autoritatem, tria ex supra citatis literis proferimus (1.) quod Donatistis fuit integrum appellare à sententiâ Romani Pontificis ad Synodum Arclan-

tensem, cui Melchiadis iudiciū obnoxium factum est, adeoq; summum
 non fuit. Reponit Bellarminus cap. XXIV. secundi de Pontifice, factum
 illud, nō quod sic oporteret, sed ut omninō obstrueretur os Donatistarū,
 & idcirco imperatorem veniam petivisse ab episcopis, quod causam in-
 vitus cognosceret. R. verba Augustini de quibus agitur (epistola
 CLXII. ad Donatistas) hæc sunt: Dedit (post Romanum) Constanti-
 nus aliud Arelatense iudiciū, aliorum scilicet episcoporum, non quia jam neces-
 sē erat, sed eorum perversitatibus cedens, & omnimodo cupiens tantam vecor-
 diam cohibere. Neq; enim ausus est Christianus imperator sic eorum tumul-
 tuosas & fallaces querelas suscipere, ut ipse de iudicio episcoporum, quæ Romæ
 sederant iudicaret: sed alios ut dixi episcopos dedit, à quibus tamen ad illum
 ipsum rursus imperatorem provocare maluerunt. Qua in re illos quem admo-
 dum detestetur audistis. Atq; utinam saltem, ipsius iudicio in sanissimis animo-
 sitatibus suis finem posuisset, atq; ut eis ipse cessit, ut de illa causa post episcopos
 iudicaret, à sanctis antistitibus postea veniam petiturus, dum tamen illi quod ul-
 terius dicerent, non haberent, si ejus sententiæ non obtemperarent, ad quam
 ipsi provocaverunt, sic & illi aliquando cederent veritati. In quo Augustini
 discursu laudabiliter Constantinum Politicum Theologicas controver-
 sias, (quas ipse non æquē ac Theologi Patres, doctus erat) vel à se, vel à pa-
 latinis decidi voluisse, advertimus. Neq; enim illud sententiæ Pontifi-
 ciæ, (de summā, soli Papæ in secularibus & spiritualibus divino jure
 competente, potestate) asserendæ, quicquam prodest, nec nostræ obest.
 Quisq; de iis iudicet quæ intelligit, & quatenus intelligit. Si Politici
 Theologica sufficienter scrutati sunt, cur à iudicio & scrutinio spirituali
 excluderentur? Sin minus, & velint sacra à sanctis Dei viris iudicari, quis
 indē concludet non competere seculari majestati supremum directori-
 um (non quidem in doctrinam sacram sed) in personas & hierarchiam
 ecclesiasticam, quatenus illa in Dei honorem, ecclesiæq; emolumentum
 externā dispositione ordinari debet? Deindē non loquitur Augustinus
 de iurisdictione, de qua controversitur in hoc puncto, sed de evidentiā,
 quæ in iudicio Romano tanta fuerat, ut non nisi malitiā impulsu rursus
 ad imperatorem provocare possent. Concedit melius fuisse, si ad alios
 episcopos appellassent, quam ad imperatorem. Licuit autem utrumq;
 imprimis provocatio ad alios ecclesiæ doctores: Si hoc; non fuit Ponti-
 fex œcumenicus episcopus, ab hoc enim non datur provocatio, & per-
 mictis

mietit summus magistratus promittit, planè non ad se, quam à se appel-
 lari. Sed & id advertimus, illas imperatorias literas, ex quibus apud Au-
 gustinum Pontificii disputant, non subjungendas videri iudicio Roma-
 no, sed Arelatensi, sicut prolixius probat *Chamier Panftrat.* tom. II. lib.
 XIV. cap. VI. (II.) observamus: Delegatum fuisse ab imperatore Mel-
 chiadem imperatoris mandatis obnoxium. Objicit Bellarminus, malè
 id factum. Sed quis, si id sinistrè factum fuisset, non vider, imperato-
 rem Christianum, mitem, ecclesiæ tutorem & nutritium optimum, me-
 lius informandum fuisse, nec repugnaturum si meliora audivisset, neq;
 ullò modò jus usurpaturum contra conscientiam, quod ignorare non
 poterat. Quis enim imperator ignoraret an alium se superiorem ha-
 beat, annon? At nec Pontificem unquam contradixisse, nec imperato-
 rem delictum ullum agnovisse, ex antiquitate apparet. (III.) Collegas
 datos Melchiadi ex aliis episcopis, nò ad arbitrium ejus, sed ex præscripto
 imperatoris, eosq; cum Melchiade pari autoriter rem omnem cogno-
 visse & judicasse. Objicit Bellarm. permisisse id Melchiadem, propter
 Donatistas quibus, ipse suspectus fuerat. At vero mandante Imperatore
 permisit, quod mutare Melchiades nec peterat nec debebat; Si debere
 est permittere, omnes subditi permittunt fieri quæ jubentur. Et undè
 constat Melchiadem Donatistis suspectum fuisse? Sanè nec Optatus,
 nec Augustinus ejus quidquam memorat, & si fuit, cur à iudicio non ab-
 stinuit, ut fieri decet?

CAPUT II.

DE

DOCTRINA DONATISTARUM.

§. I.

Errores Donatistarum, "quos hi velut intoxicatum Eridos po-
 mum in Ecclesiæ gremium projectarunt, vel sunt *Originales*,
 & primi illi, qui seculo IV. ab utroq; Donato producti, diducti
 & defensi sunt; vel *Aduentitii*, qui seculo quinto ex Donatista-
 rum posteris & sectatoribus aut interpolati, aut additi deprehenduntur.
 Illos detexit & confutavit *Optatus Milevitanus*: Hos cum aliis *Augustinus*

B 3

Hippone,

Hippo. libris superius citatis. Utriq; seculo utrôq; agitati errores, vel COMMUNES sunt Donatistis cum aliis hæreticis, & minori cum contentione agitati, ut quod statuerunt (1.) Patre minorem esse filium, & filio minorem Spiritum Sanctum, ut testatur Theodoretus in fabulis hæreticorum, & Augustinus ad QuodvultDeum, addens, in hunc de Trinitate errorem Donatistas non ita attentos fuisse. (2.) De libero arbitrio sententia eorum est secundum *August. lib. II. contra Petilianum cap. XIX.* Cum arbitrio libero homo creatus est; & si vult credit in Christum; si non vult non credit. Si vult perseverat in eo quod credit: si non vult non perseverat. Et ideo cum cæpisset per orbem terrarum crescere Ecclesia, noluerunt homines perseverare: & defecit ex omnibus gentibus Christiana religio, exceptâ parte Donati. Et *lib. II. contra Gaudent. cap. XI.* Liberum arbitrium Donatiani, quemadmodum Pelagiani affirmarunt; Et astruxerunt potentiam in homine, quâ legi Dei satisfacere, & sine peccato innocenter purèq; vivere possit, *lib. II. contra Petil. cap. XIV.* (3.) Magistratum nec esse, nec in improbos animadvertere debere, quia homo habeat liberum arbitrium *lib. II. contra Cresconium cap. LI.* Eloquentiam esse damnabilem *ibidem lib. I. cap. III.* (4.) Quod ritus attinet, unâ cum sententiâ de Martyrio docuerunt annotante *Theol. in fabul. hæreticorum*, violentam mortem, quam quis quomodocunq; , etiam per autocheiriam oppetat, salvificum esse martyrium. Insaniam circumcellionum & Thymolendarum in historia Donatistarum descripsimus. Addit *Optatus Milevitanus lib. VI. contra Parmen.* Solitos eos lavare parietes templorum, radere altaria, & frangere calices ubi Catholici vel cætus habuerant, vel cænâ usi fuerant &c.

§. 2. Errores Donatistarum PROPRII, summâ vecordiâ propositi, obstinatè, amarulenterq; defensi sunt principales duo, ad quos subortorum novorum stricturæ facile reducuntur. (1.) *De Ecclesiâ*, colligentibus id eleganter (ex Augustini libris contra Petil. & Crescon. & ex Casiane Centuriatoribus Magdeburg. Cent. IV. cap. V. Ecclesiam dixerunt nullibi esse, quam in Africâ; & quidè tantû esse in parte Donati. Et Tempus Donati esse messem Ecclesiæ. Et de Africanis solum dictum esse; Erunt primi, qui erant novissimi, deficiente alias toto terrarum orbe. Probationes quoq; profigmentis suis inconsideratè corraferunt, annotante *August. de correct. Donatist.*

Donatist. & ad Psalmos XLIX. L. & contra Petil. (1.) Scriptum esse in can-
 ticis: Annuntia mihi, quam dilexit anima mea, ubi pascis? ubi cubas
 in meridie? E. in Africa Ecclesia sita est, quæ in parte orris meridianâ si-
 ta est; (2.) Ecclesiam esse sine rugâ & maculâ. (3.) Væ dici illis qui di-
 cunt quod nequam est bonum, & quod bonum est nequam, (4.) Non
 esse partem tenebrarum cum luce. (5.) In paucis esse veritatem. (6.)
 Ecclesiam non esse hæreticam &c. Ergo etiam non dari Ecclesiam Ca-
 tholicam, sed esse tantum illo in loco ubi est veritas illa, lux illa, bonum
 illud sine mixturâ. II. De Ministerio Ecclesiastico, & imprimis de bap-
 tismo docent: Extra cætum Donatistarum non administrari verum ba-
 ptismum. Virtutem autem baptismi pendere à ministro. Ideo (August.
 contra Petil. inquit) *Id agunt Donatistæ; ut origo, radix, & caput baptiza-
 ti, non nisi ille sit, à quo baptizatur.* Et ut talis quisq; redire credatur; qua-
 lis fuerit à quo baptizatur: si nocens, nocentem: si innocens, innocen-
 tem, Hinc propè tot baptismos, quot homines, persuadere conantur:
 detorquentes eò dictum Matth. VII. *Arbor bona fructus bonos facit.* Ut
 à bono baptizatus bonus sit; & à malo malus. Attendi verò in bap-
 tificatione conscientiam rectè dantis, non secundum ejus sinceritatem, sed
 secundum famam & existimationem. Si malus baptisaverit requirunt
 rebaptisationem, ex his quidem rationibus: Quia Paulus cum invenis-
 set in Epheso quosdam, qui se dicebant Johannis baptismate baptisa-
 tos, baptisari jussit in Christo. Actor. XIX. Si igitur post Johannem
 amicum sponsi baptisatum sit, quanto magis post hæreticum baptisan-
 dum esse? Narrat August. lib. II. contra Petilianum cap. V. Quendam
 Donatistarum episcopum cum apud Hipponem sermonem in populo
 faceret, dixisse: Eandem arcam Noe bitaminatam intrinsecus, ne
 aquam emitteret suam, ideo etiam extrinsecus ne admitteret alienam.
 Ad quod volerit hanc valere interpretationem: ne baptismus vel
 extra ecclesiam Donatianam exire posse credatur; vel qui extra datus
 fuerit, acceptetur. Vide de his plura apud August. libris II. III. IV. contra
 Crescon.

CAPUT

CAPUT III.
DE
REFUTATIONE DONATISTARUM.
Ex Seculo IV. & V.

§. I.

Triumphis adversus Donatistarum hæresin antiqua celebratur Ecclesia, quos reportavit tum in multorum congregatione, & Synodis; Tum in specie, Seculo IV. per Optati Milevitani, & Seculo V. per pium contra Donatistas Augustini zelum. Dispi-
ciendum primò de CONCILIIS in causâ Donatistarû habitis. Comme-
moravimus autem superius Constantinum ad instantiam Luciani, Digni, Haslurii, Capiani; Fidentii, & aliorum, qui in ipso hæreseos hujus partu à Donati partibus erant, ROMAM ad Melthiadem Episcopum, & Mar-
cum scripsisse, ut hi assumtis ex Galliâ episcopis, Rheticio Augustodu-
nensi, Materno Agrippinensi, & Marino Arelatensi, (quibuscum alii coi-
vere quatuordecim episcopi) causam Cæciliani, per calumniam à Dona-
to oppressi, cognosceret. Et qui in Domino de schismate sobrie judican-
tes hi, Cæcilianum absolverint, Donatumq; condemnaverint. Dein-
dè, quomodo per appellationem Donati ad novam synodum, ARELA-
TENSIS indicta sit, cujus faciem depingit prolixè ipse Constantinus epi-
stolâ ad Chrestum Syracusiorum episcopum apud *Eusebium hist. lib. X. cap. V.* Utrumq; concilium AntiDonatianum secundum omnes circum-
stantias examinare, pagellæ non patiuntur. Resectis ergo aliis omnibus,
tantum notamus. Quomodo Pontificii Synodographi, Imprimis, *Baro-
nius & Carolanus* Baronii (in mendaciis de Romani Pontificis intermi-
natâ autoritate) mancipium, narrationem de utrâq; hac synodo, Roma-
nâ & Arelatensi, ad autoritatem Romani inclinent Pontificis, & fingant
(1.) circa concilium Romanum, Donatistas id ægrè tulisse, quod Cæcilianus
neglectis omnibus ipsorum calumniis, uno unius apostolicæ sedis presidio, &
communicatione fulciretur. Quasi vero tanta fuisset eo tempore Romani
episcopi autoritas, ut sub umbram ejus, omnes Catholici confugerent.
Cujus insolentiam tum in aliis, tum in controversiâ de celebrando Pa-
schare

ichate se prodentem, animosè detestabātur conculcabant. Et si nitebatur
 Cæcilian⁹ cōmunicatione sedis Apostolicæ, cur Constantinus in Episto-
 lā ad Melthiadem datā, ipsum de origine, modo, & statu controversiæ
 erudire debuit, quod antè ex cōmunicatione cum Cæciliano habuisset?
 Cur Donatistæ patienter ferunt iudicem ortæ controversiæ dari Roma-
 num episcopum quem sibi non contrarium non forte præciebant? (2)
 Imperatorem primum, cum ad ipsum literę Donatistarum cum Anili
 proconsulis Africani commendatione devenissent, respondisse: *Indi-
 gnum esse, ut eorum, qui vice Christi funguntur causam, iudex secularis co-
 gnoscat.* Ubi verò & ex quo antiquitatis monumento parasici Romani id
 didicerunt? subjicit se iudicio divino Constantinus, non Romano. Huic
 suam voluntatem de cognoscendā causā Donati seriā cum imperio ape-
 rit, & ex summā libertate, quod aliis quibusvis committere potuisset,
 ipsi injungit, & imponit ex auctoritate omnino superiori, ut voluntatem
 de cognoscendā illa causā suam obedientissimè exsequatur; patet id
 ex Epistolā ad Chrestum episcopum Syracusorum datā; *Jam antea quidem,
 quando malè & perversè quidam, à religione sanctæ & cælestis virtutis, ac
 hæresi Catholicā separari cœperunt, volens ut hujusmodi illorum contentiones
 amputarentur, scripsi & constitui, ut quibusdam episcopus ex Galliā missis, de-
 inde ex Africa vocatis illis, qui ex altera parte inter se contentiosè & perina-
 citer dimicant, præsentē etiam Romano episcopo, quicquid hoc disidii obortum
 videretur, in ipsorum præsentia, summā diligentia discernendi corrigi queat.*
 Ubi hīc de summa potestate in spiritualibus Romani episcopi; ejus qui
 episcopis Galliæ postponitur; nec præ aliis vel honorificentius nomina-
 tur; sed in eundem dignitatis ordinem redigitur; qui cum aliis com-
 mune accipit imperium; & cum aliis pari obædientia id exsequitur; &
 (3.) *Constantinum indixisse hoc concilium, cum fide imbutus nondum esset.*
 At vero Constantinus fidei tum nondum imbutus fuit, quum se Ecclesiæ
 Catholicæ filium appellat epistolā priori, & quando sanctam & cæle-
 stem virtutum se amplexum fatetur in posteriori? quando post victo-
 riam in nomine crucifixi reportatam, labarum cruce notatum in insigne
 suæ fidei & confessionis erexit, Christianismum in lucem protraxit, gen-
 tilismum eliminavit: nomini Christi templa dedicavit, pro orthodo-
 xia vigilanter laboravit? Et qui conveniunt illa: Constantinum, alias
 legis divinę oblerantissimum, ex ignorantia directorium hujus Syno-
 di sibi sumsisse, & verò ipsum scivisse, ex legis divinæ præscripto, in
 causa

causa & accusatione episcoporum, absq; primariæ sedis antistite aliquid statuere aut cognoscere, nefas & illicitum esse? (4.) Pontificem cognitâ causâ *Cæcilianum* absoluisse, *Donatum* damnassee, & de controversiâ illâ ulterius disposuisse. Quis verò ex antiquitate, prætoriam illam potestatem in hoc concilio, vel verbulo unquam attigit? Quis ipsum præsidem constituit; Fabulæ frigida sunt eorum, qui se mendacio, (ut sedem pontificiam quomodocunq; defendant) emanciparunt.

§. 2. Parem mentiendi licentiâ sibi sumunt in corruptendâ historiâ *Concilii Arelatensis*: Illi (ut multa alia intacta transmittamus.) *Claudium* & *Vitum* presbyteros, *Eugenium* & *Cyriacum* diaconos, nomine *Sylvestri* pontificis, legationis munere fungentes interfuisse, ipsiq; concilio præsedisse petulantissimè fingunt. A iudicio enim Romani Pontificis appellaverant *Donatistæ*, appellationi imperator detulerat; ut qui antea à Romanis & Gallicis episcopis condemnati fuerant, jam iudicium aliorum episcoporum in Galliâ & Syriaculânorum experirentur. Quomodo præses dari poterat sine contradictione ille, à quo appellatum fuerat: quâ *Donatistæ* respuentes iudicium Romani episcopi, suam causam per appellationem eidem subicere volebant? Et si præsedisset quid tum? Quis ignorat prioribus seculis præsidentiâ delatam fuisse honoratoriâ cuivis ad concilium venienti, sine ullâ jurisdictionis prærogativa?

§. 3. Sicuti verò hæc Synodorum seculo quarto *Donatistis* oppositarum majestas hæresin feliciter vicit, sic eadem & QUINTO seculo furori *Donatistarum* objecta est. *Cariolanus* ex *Baronio* prolixè satis mendaciis stipata adducit concilia, *Africanum* III. sub *Anastasio* Pontifice, & alias distinctas octo Synodos (in quarum primâ tractata fuerit quæstio, an *Donatista* conversus in officio manere possit? In (2) contra *Donatistas* armis invadentes Catholicos, legatio ad imperatorem decreta sit, Et in (3) Imperator *Donatistas* dictis pœnis suppresserit. In (4) alia legatio pro defensione rerum Ecclesiasticarum destinata ad Imperatorem. In (5) & (6) *Donatistæ* denuo erumpentes contra mandatum imperatoris, in ordinem redacti. In (7) confirmata qua in prioribus conciliis statuta. In (8) legatio ad *Honorium* decreta fuerit, ut rescideretur religionis exercitium *Donatistis* concessum sub *Attalo* tyranno) sub *Innocentio* contra *Donatistas*, una cum *Tele-ranâ* in Hispania, *Ptolemensi* in Lybia, *Cirtensi* in Numidia contra eosdè ab Anno Domini CCCCl. ad annum CCCCXII. ita celebratas, ut omnia à

autu; ab

tu, ab indictione, directione, & præsidio Pontificis Romani depēderent. In quo valde obliuiose mētiuntur; nec repetunt vel ex *Oecumenicā Nicenā* Synodo, Romanū reliquis metropolitanis cōæquatum fuisse, constituto de autoritate eorum canone; quem turpi falsificatione corrumpere, corruptumq; Ecclesiæ obrudere studentes Papicolæ, summā cum ignominia in lucem protracti sunt in Concilio *Carthaginensi sexto*; ex quo crimen falsi & insolentiam typhumq; Romanorum acriter, scripto ad Papam Cælestinum, perstrinxerunt congregati patres. Neq; ante Synodi æcumenicæ, *Ephesina & Chalcedonenfis*, ultra titulum comministri & consacerdotis quicquam Romano indulserunt. Synodus Sardicensis illos episcopos Romano posteriores negavit, *Constantinopolitana* iisdem privilegiis, juribus & honoribus iussit uti Constantinopoleos, quibus Romanum Episcopum, sine æcumenicā omnium Ecclesiarum inspectione. *Carthaginensis tertia* sanxit, ne primæ sedis episcopus appelleretur princeps Sacerdotum, aut summus sacerdos, aut aliquid huiusmodi. Universalis autem nec esset Romanus Pontifex, cui consenserunt Pelagius secundus & Gregorius primus ipsi Pontifices, sic ut hic assereret Antichristū fore, qui nomē universalis Episcopi assumeret. Interea concilia nonnulla celebrata esse contra Donatistas, sed sine respectu ad aliquā Romani Pontificis jurisdictionē, memorat passim *Augustinus*; ut *Certhense* in Numidia (in argumento libri cōtra Donatistas) Post collationem, ex qua Catholici Donatistis scripserunt, cuius formam adducit Augustinus ibidem. Et collationem inter Catholicos & Donatistas per triduum continuatam, cuius summam idem exponit in breuiculo &c.

§. 4. Neq; quieverunt Donatistæ, sed conciliabula sua conciliis opposuere; quomodo Seculo quarto in conciliorum tomis adducitur *Carthaginense primum* sub Marcello, in quo Donatiani episcopi LXX. accersitis pluribus ex Numidia, Cæciliano orthodoxo, opposuerunt pseudo episcopum Majorinum: *Carthaginense secundum* sub Marcello, in quo post septuaginta dierum disputationem, ipsi Donatistæ inter se dissidentes, consenserunt (episcopi quidē CCLXX.) ut traditores, etiamsi baptisari nollent, ad communionem reciperentur, quod decretum Donatistis obiectum fuit, quoties se solos innocentissimos prædicarent. Circa finem Seculi quarti iidem apud *Cavernas susis*, qui locus est Carthagini propinquus, inter se factioni, Primianum Donatistam cum suis sectatoribus,

toribus, antè Cebarsussi condemnatum, iteratâ sententiâ damnarunt. Cum enim Primianus Parmeniano defuncto suffectus, & adversus eum ab aliis Donatistis Maximianus diaconus creatus esset, schisma conflatum est, & dicto modo condemnatus Primianus. Contra *Bagaia in Numidia* convenientes CCCX. episcopi, in Maximianistas eam condemnationis sententiam tulerunt quam recitat August. contra Crescon. lib. III. cap. LIII. Tandem cum Honorius Imperator Donatistas lege latâ inestabiles, infames, hæreditatis adeundę incapaces, exilio & relegatione dignos declarasset, XXX in *Africa* episcopi coeuntes decreverunt, omnia martyriorum genera subeunda potius quam deferendas esse Ecclesias, imò voluntariâ nece antevertendam legis ejus exsequutionem, in quodam numerosi consenserunt ut Dulcicius præfectus, quid sibi agendum Augustinum consulere cogeretur, ut apparet ex eodem, lib. I. contra Gaudent. Cap. XIX, XXXVII, XXXVIII.

§. 5. Atqui hac pacto contra Donatistas Ecclesia in congregatione plurium militavit Idem feliciter tentaverunt Optatus Milevitanus, & August. modo superius exposito. Specimen Elenchi quò Donatiana hæresis triumphata est ex Optato contra hæresin eam ex professo agente strictim adducemus. Is LIBRO PRIMO adversus Parmenianum Donatistam (1.) conqueritur de pace Ecclesiæ à Donatianis turbata, contra mandatum Christi, à fratribus, cum multarum animarum everfione. (2.) causas recitat adornatæ contra Parmenianum scriptio- nis, quod scilicet ille ex Donatistis solus scripsisset, refutationemq; flagi- tarent & veritatis defensio, & amici. (3.) monet quæ Parmenianus vel pro orthodoxis vel hæreticis & schismaticis scripsisset. (4.) quis futurus scriptio- nis ordo. (5.) quod malè Parmenianus sensisset de carne Christi peccatrice, & de discrimine hæreseos & schismatis. (6.) rexit histo- riam traditionis sacrorum librorum, à Parmenianis introductæ & (7.) originem Donatiani schismatis prolixè deducit ad finem libri. LIBRO SECUNDO disputat quæ & ubi sit vera Ecclesia & Non esse eam apud solos Donatistas probat, quia secus excluderentur ex Ecclesia Hispani, Itali, Galli, Pannoni, Græci, Armenii, Ægyptii; non foret Catholica & ubiq; diffusa; nec meritum Christi universale; Fore irritam promissio- nem patris, dabo tibi gentes hæreditatem tuam; & Spiritum S. menda- sem prædicentem DEUM laudandum ab ortu solis ad occasum. Esse

Esse autem eam ecclesiam catholicam quæ diffusa est in toto terrarum orbe, probat rationibus (I.) quia ista Ecclesia dotes veræ ecclesiæ habet, quæ cathedram habet & annulum. *At Cathedra una est* (inquit Optatus ad Parmenianum.) *Et negare non audes, scire te Petro primum in urbe Romanâ cathedram esse collocatam, ubi sederit omnium Apostolorum caput Petrus: Inde Cephas appellatus: In quo uno cathedræ unitas ab omnibus servaretur: nec cæteri Apostoli singulos sibi quicquid defenderent: ut jam schismaticus & peccator esset, qui contra singularem cathedram, alteram collocaret &c.* (quæ verba irrita cum plausu, pro Romani episcopi absolutâ in Ecclesiam potestate, à Papistis allegantur. Ut ut n. directè probent quod desiderant cæci parasitæ, an Optatus veritati & scripturæ sacræ præjudicabit? Quis verò non videt impuram manum illum locum contrectasse & ignorantiam suam, ingenuè professam fuisse, dum *Cephas à capite, catholicum à rationabili* & ubiq; diffuso derivat? Neq; Optatus cathedram Petri in toto orbe, sed in unâ Romanâ urbe unam constituit, annulo, Apostolicâq; autoritate insignem contra Donatistas, qui eam politiam Ecclesiasticam contemnerant, & in ipsa urbe, Roma sui schismatis episcopum creaverant, atq; sic alteram cathedram constituerant. Contra Optatus Romæ unam apostolicam cathedram, originali dote positam contendit. Alibi enim locorum alias apostolicas cathedras floruisse patet. Terrull. de præscr. cap. XXXVI. *Pecurre, ait, Ecclesias apostolicas, apud quas ipsæ nunc cathedræ apostolorum suis locis præsentur* v. g. à Jacobo Hierosolymis, à Johanne Ephesi, à Petro Romæ &c. similia invenies in Euseb. hist. cap. I. lib. I.) (II.) quia in Ecclesia catholica sunt vera sacramenta & nomina Trinitatis, cui vera fides, confessio, & regeneratio concurret, de quibus omnibus Parmenianus tacet (III.) quia Parmeniano Ecclesia est paradysus in quo Deus plantat arbusculas in oriente, septentrione, occidente, (IV.) quia Donatistæ offerre se dicunt pro una Ecclesia, quæ sit in toto terrarum orbe diffusa. Cum vero Parmenianus Donato suæ ecclesiæ Tyrannidem objicit, hic in lucem protrahit Donatistarum (α) hypocrisim cum se perfectos superbe appellent contra Johannis apostoli doctrinam: *Si dixerimus quia peccatum non habemus, nos ipsos decipimus.* (β) Furorem: *cum enim, inquit Optatus, pax alta esset ecclesiæ, impetante*

ante Constantino, & duces Donatistarum merita relegassent sua: Julianus apostata precibus Donatistarum rogatus, relegatos ire precepit pro voto suo, quos intellexerat ad disturbendam pacem cum furore esse venturos. Venerunt irati, membra laniantes Ecclesie, subtiles in seductionibus, in cordibus immanes. Felix Diabensis & Januarius castellum Lemanense invaserunt, duos occiderunt. In Mauritanie civitatibus, Donatistis intrantibus, quassatio populi facta est. Mortui sunt in utero matrum, qui fuerant nascituri. In Thipasa Cæsariensis Mauritanie, civitate catholica frequentia exturbata & cruentata, de sedibus suis expulsa est. Lacerati sunt viri, trachee sunt matrone, infantes necati sunt, abjecti sunt partus. Jusserunt eucharistiam canibus fundi non sine signo iudicii divini. (γ) Impietatem: Cum exorcisarunt & laverunt parietes, exarmarunt fideles, exorcisarunt spiritum sanctum, altaria fregerunt, passi sunt ut populus per sua nomina juraret, raserunt capita sacerdotum, manus inferre conati sunt focis propter incertum peccatum, maledixerunt iis, qui ipsis non assenserunt. &c. LIBRO TERTIO defendit Ecclesiam catholicam à criminationibus Parmenizni, quasi crudelis illa esset, quod à Legatis Constantiani duo Donatistae occisi fuissent. Respondet Optatus id merito factum quia (1) Donatistarum majores traduxerint ad se aquam antiquae piscinae, sed non cum pisce Christo, esse enim Christus, quod est Latinum Jesus Christus Dei filius Salvator (2) quia Donatus Carthaginensis imperatorem contempserat in hac prorumpens: Quid est imperatori cum Ecclesia? Pauperibus subveniri noluerat, & infanda ambitione peccaverat contendens, se esse super imperatorem, nullum hominem sibi similem esse, non minori metu se colendum ac DEUM, per nomen suum jurandum esse, socios suos non Christianos sed Donatistas appellandos, (3) quia Donatus Bagaensis, circumcelliones informaverat, ut se ipsos, & alios quosvis obvios trucidarent potius, quam imperatori parerent. LIBRO QUARTO, postquam in vectus esset in praesumptionem, Donatistarum de perfectione sua, explicat & ab abusibus seu corruptelis vindicat quatuor illa dicta Esaiæ LXVI. 3. Psalm. CXLI. 4. 5. Sap. IX. 3. Jerem. II. 12. 13. quibus abutebantur ad dissuadendam populo unitatem. LIBRO QUINTO tractat de iterando baptismo quaestionem, contra quam statuit argumentum (1) à pari quod circumcisis,

cumcizio, & diluvium baptismatis imago, iterata non sint. (2) quod
qui semel est lotus, non habeat necessitatem iterum levandi, teste
Christo. (3) Si dandum alterum baptismum, danda esset & altera fides,
& alius Christus. (4.) quia nemo à Johanne baptizatus, rebaptiza-
tus sit. Refutat etiam objectiones tres; *primam* ex Act. XIXV. 4. s.
secundam quod Donatistæ putabant sine sua præsentia non operari
Trinitatem; *tertiam*, quod munus baptismatis non sit dantis sed ac-
cipientis. LIBRO SEXTO describit, & stultitiam & mores Dona-
tistarum; *illam* dum altaria & parietes Catholicorum rasisent, virgi-
nibus Dei poenitentiam in hoc imperassent, ut mitellis aureis obje-
ctis, alias sumerent; non permisissent sepeliri corpora Catholico-
rum &c. *Hos* dum, ex ovibus subito facti fuerint Vulpes, ex fide-
bus perfidi, ex patientibus rabidi, ex pacificis litigantes, ex simpli-
cibus seductores, ex verecundis impudentes, feroces ex mitibus, ex
innocentibus malitiæ artifices; qui transitus suos consolari cupi-
entes, cæteros ut similiter labantur invitaverint, & residentes in sinu
matri Ecclesiæ quasi pigros & tardos accusaverint, &c. Hæc Oper.

CAPUT QUARTUM ET ULTIMUM, de Pontificiorum

cum Donatistis exquisitâ convenientiâ exhibet disputatio
de *Catholici* titulo.

F I N I S.

Apper

Apportare novū quiddam solita Africa semper,
Donec religio tota periret ei.

Donatus duplex graviter turbaverat illam.

Dona, DEO cœli quæ maledicta, ferens.

Barbaricæ dudum gentes sparsere per Afrôs,

Et demum Turcis Africa plena fuit.

Sic quæ sola Dei sedes quondam esse volebat,

Jam dudum veræ nil pietatis habet.

Hunc Donatismi genium MEJERE revelas

Atq; ubi nunc habeat semina dira, doces.

Laudo propositum. Succedant omnia pulchrè

Donati tua vim tollere dona queunt.

amica manu scr.

Joh. Georg. Dorscheus, D.

Acad. h. t. Rector.

Quæ sit origo Donatistarum adducis, & addis
Quod fidei octavus continet articulus:

An queat in sacris rebus malus esse minister

Aptus? Donatus quod negat, ast ais id.

Litera firma basis Diva est tibi, sed minus illi:

Quàm pars Donati, verius ergò doces.

Nitere quæ semper, tibi sic certamina certè

Contra oppugnantes prospera firmaq; erunt.

Hoc Viro Juveni Pereximio ac Præstantissimo

DN. JOHANNI MEIERO, Rostoch. Amico

suo suavissimo

Cum Voto omnis prosperitatis scribebat

M. Antonius Zwickius,

Westph.

eu, ab indiçione, directione, & præsidio Pontificis Roman
 In quo valde obliuiose mètiuntur; nec repetunt vel ex *Oec*
 Synodo, Romanū reliquis metropolitanis cœquatū fui
 de autoritate eorum canone; quem turpi falsificatione c
 corruptumq; Ecclesiæ obtrudere studentes Papicolæ, sum
 miniā in lucem protrachi sunt in Concilio *Carthaginens*
 crimen falsi & insolentiam typhumq; Romanorum acri
 Papam Cælestinum, perstrinxerunt congregati patres. Ne
 di æcumenicæ, *Ephesina* & *Chalcedonensis*, ultra titulum c
 consacerdotis quicquam Romano indulserunt. Synodu
 ullos episcopos Romano posteriores negavit, *Constanti*
 dem privilegiis, iuribus & honoribus iussit uti *Constanti*
 bus Romanum Episcopum, sine æcumenicâ omnium E
 spectione. *Carthaginensis tertia* sanxit, ne primæ sedis episc
 cur princeps Sacerdotum, aut summus sacerdos, aut aliqui
 Universalis autem nec esset Romanus Pontifex, cui consi
 gius secundus & Gregorius primus ipsi Pontifices, sic ut hi
 tichristū fore, qui nomē universalis Episcopi assumeret. In
 nonnulla celebrata esse contra Donatistas, sed sine respectu
 mani Pontificis iurisdictionē, memorat passim *Augustinus*; u
 Numidia (in argumento libri cōtra Donatistas) Post collat
 Catholici Donatistis scripserunt, ejus formam adduc
 ibidem. Et collationem inter Catholicos & Donatistas per
 tinuatam, ejus summam idem exponit in breuiculo &c.

§. 4. Neq; quieverunt Donatistæ, sed conciliabula sua co
 suere; quomodo Seculo quarto in conciliorum tomis add
ginense primum sub Marcello, in quo Donatiani episcopi
 tis pluribus ex Numidiā, Cæciliano orthodoxo, opposi
 episcopum Majorinum: *Carthaginense secundum* sub Ma
 post septuaginta dierum disputationem, ipsi Donatistæ in
 tes, consenserunt (episcopi quidē CCLXX.) ut traditore
 ptisari nollent, ad communionem reciperentur, quod de
 tistis objectum fuit, quoties se solos innocentissimos præ
 ea finem Seculi quarti iidem apud *Cavernas susis*, qui locus
 ni propinquus, inter se factiosi, Primianum Donatistam c

